

Ловъ билъ тръгналъ той да дири
По долини, по поляни
Съ чета ловци най-избрани.
Но той отъ всички се отдѣля
И къмъ букови гори
Съ жажда му сърце гори;
Гледа тъменъ букъ мълчи,
Срѣща старецъ тамъ единъ
И го пита той саминъ:
— Чуй ме, старче бѣлобрадъ,
Тебъ се моля, я кажи,
Какъ знаешъ тѣзъ гори?
Клати сребърна глава
Старецътъ и тѣй разказва,
Все, що знае, му показва,
Отъ дѣди си шо е чулъ:
„Въ тази старата гора,
Чулъ съмъ, носи се мълва,
Щерка царска тамъ че спи,
А раскошниятъ палатъ
Равенъ нѣмалъ въ цѣлий свѣтъ.
Казвамъ туй, което знамъ, —
Тя отдавна тѣй стои,
Триста годинъ цѣли спи,
Тѣй заспала непробудно;
Триста годинъ всичко трай, —
Старо младо туй го знай,
Тамъ спаситель тя очаква.
Пжтищата сж опасни,
И съ усилия напрасни,
Отъ когато помня азъ,
Много млади храбреци
Тамъ оставиха кости“.
Сърченъ ми е царский синъ,
Страхъ не знае, и саминъ
Шибва конче и напрѣдъ
Се понася надалекъ
Като вѣтъръ силенъ, лекъ.